

Arrest

nr. 182 957 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 9 juli 2016 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 november 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker volgens zijn verklaringen op 16 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[Z.B.] [...]

+ Echtgenote:

[S.J.] [...]

+ Kinderen:

[Z.A.] [...]

[Z.A.] [...]

[Z.R.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: woonunit te Zulte

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [Z.B.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 10.11.2016 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“(i) M.b.t. de noodzakelijke medicatie en de beschikbaarheid ervan in KOSOVO

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in het medisch verslag dd. 10.11.2016 stelt verzoeker dat bepaalde geneesmiddelen helemaal niet beschikbaar zijn in Kosovo.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar de Country Fact Sheet April 2016 van de Internationale Organisatie voor Migratie (stuk 3):

"c. Availability and costs of medication

Essential medicines are supposed to be available free of charge in every public health care center, but are often out of supply and not available in public clinics. Private pharmacies may be able to import drugs needed, but they are likely to be expensive and the supply may be uncertain. There are possibilities to import medicaments from neighboring regions/countries. " (blz. 2.[...])

Dit verslag is recenter dan de informatie waarop het advies van de arts-attaché is gesteund, en bevestigt uitdrukkelijk dat, ondanks medische zorgen op papier voorhanden zijn, patiënten met chronische aandoeningen veelal niet in staat zijn de noodzakelijke geneesmiddelen te vinden in de publieke gezondheidszorg of in de publieke apotheken.

Het advies van de arts-attaché bevat, behoudens een stereotiepe verwijzing naar een "aanvraag MEDCOI", geen enkele overweging m.b.t. de beschikbaarheid van deze geneesmiddelen, terwijl het advies evenmin aantoonst dat deze geneesmiddelen niet noodzakelijk zouden zijn voor behandeling. Zulks blijkt evenmin uit de informatie vervat in het administratief dossier.

(ii) M.b.t de kwaliteit en veiligheid van de psychiatrische zorgen in KOSOVO

Het medisch verslag is overigens niet specifiek toegespitst op psychiatrische zorg, die verzoeker onmiskenbaar nodig heeft, doch verwijst enkel naar medicamenteuze behandeling.

Het kan bezwaarlijk worden weerhouden dat de ernstige psychiatrische problematiek van verzoeker, zijnde zijn depressie, waarvan het bestaan trouwens wordt erkend door verwerende partij, eenvoudigweg medicamenteus kan worden behandeld.

Begeleiding door psychologen en psychiaters dringt zich op, hetgeen blijkt uit het bij zijn aanvraag door verzoeker bijgebrachte medisch attest.

En net op dat vlak gaat verwerende partij voorbij aan de vaststelling dat (adequate) psychiatrische en psychologische behandeling bijzonder moeilijk te verkrijgen is, en kwalitatief allesbehalve hoogstaand kan worden geacht, in zijn land van herkomst.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het Rapport "Retourner en Kosovo - Informations sur le pays" van IOM van 1 december 2009 (stuk 4), waaruit blijkt dat medische zorgen voor patiënten met een psychiatrische problematiek alleen maar als ondermaats kan worden omschreven.

Zo stelt dit rapport o.m.:

"Les cas concrets traités par l'OSAR confirment ainsi les chapitres précédents. Comme Christoph Cassidy l'a expliqué, si les capacités techniques des professionnels kosovars de la santé mentale sont très élevées à Pristina, les obstacles à une bonne prise en charge psychothérapeutique proviennent du nombre énorme de cas à traiter et par conséquent du manque de temps à disposition des médecins, de l'approvisionnement irrégulier en médicaments et de leur prix, et de la concentration des compétences dans la capitale, induisant les difficultés liées aux transports. Autre obstacle important, le manque de moyens financiers alloués par le Ministère de la Santé pour la formation du personnel médical, pourtant nombreux." (blz. 15)

In de huidige staat van de gezondheidszorg is behandeling voor verzoeker in Kosovo m.a.w. volstrekt illusoir.

Het gaat niet op te verwijzen naar een beschikbaarheid van psychiaters, wanneer de mentale gezondheidszorg in Kosovo allerminst toereikend kan worden geacht.

Dit element wordt in de bestreden beslissing niet ontmoet, laat staan weerlegd.

(iii) Nopens de toegankelijkheid van de zorgen en geneesmiddelen in KOSOVO

De motivering van de arts-attaché m.b.t. de toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo is allesbehalve ernstig te noemen.

De arts-attaché negeert manifest de integraliteit van de pertinente overwegingen uit de oorspronkelijke aanvraag.

Beweringen dat medische zorgen gratis zouden moeten zijn kunnen enkel worden aanzien als vrijblijvende en nietszeggende overwegingen, die uiteraard geen adequate motivering terzake de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen en zorgen uitmaken.

Deze informatie strookt bovendien geenszins met de door verzoeker bijgebrachte informatie (stuk 3), waaruit het volgende blijkt:

"c. Availability and costs of medication

Essential medicines are supposed to be available free of charge in every public health care center, but are often out of supply and not available in public clinics. Private pharmacies may be able to import drugs needed, but they are likely to be expensive and the supply may be uncertain. There are possibilities to import medicaments from neighboring regions/countries." (blz. 2, [...])

De stelling van de arts-attaché als zou de behandeling van zowel de fysieke als psychiatrische problematiek van verzoeker kosteloos beschikbaar zijn, druist in tegen de door verzoeker bijgebrachte stukken en wordt onvoldoende geconcretiseerd op het geval van verzoeker.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag duidelijk aangegeven dat hij met zijn maandelijkse uitkering de kosten verbonden aan zijn behandeling niet kan bestrijden.

Dit gegeven wordt niet weerlegd in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies, noch in het administratief dossier.

Hieromtrent wo[r]dt door de arts-attaché echter enkel geargumenteed dat er geen elementen in het dossier zouden zijn die erop zouden wijzen dat verzoeker geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

Zelfs indien verzoeker een effectieve tewerkstelling zou kunnen vinden in Kosovo (hij heeft voorheen nota bene nooit gewerkt), zou zulks het gezin van verzoeker niet toelaten de kosten verbonden aan de behandeling (zorgen en geneesmiddelen) te bestrijden;

Er kan bijgevolg enkel worden geconcludeerd dat het advies van de arts-attache een manifest gebrekkige motivering bevat.

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt. (RvV nr. 121.375)"

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische

problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medicatie en medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker verder aanvoert dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoeker betwist niet dat, gelet op de aandoeningen waaraan hij lijdt – een depressie en een coronaire insufficiëntie –, een terugreis naar zijn land van herkomst zijn leven of fysieke integriteit niet in het gedrang zal brengen. Hij houdt evenwel voor dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen bij gebrek aan een adequate behandeling van de ziekten waaraan hij lijdt.

Allereerst wijst verzoeker erop dat in een verslag van de Internationale Organisatie voor Migratie kan worden gelezen dat in de openbare gezondheidscentra in Kosovo essentiële medicijnen vaak niet beschikbaar zijn omdat de voorraden er regelmatig uitgeput zijn. Zijn betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dat uit de informatie die is opgenomen in de MedCOI-databank blijkt dat al de medicijnen die verzoeker nodig heeft in Kosovo kunnen worden verkregen. Verzoeker is immers niet verplicht om een beroep te doen op de openbare gezondheidscentra in Kosovo om de medicijnen die hij nodig heeft te verkrijgen en hij maakt niet aannemelijk dat indien de voorraden in deze centra tijdelijk zouden zijn uitgeput hij de nodige medicatie niet elders zelf kan aankopen. Hij verwijst trouwens zelf naar het feit dat een beroep kan worden gedaan op apotheken en dat er ook mogelijkheden zijn om medicijnen via buurlanden te verkrijgen. Zijn betoog dat hij gebruik maakte van meer recente gegevens dan verweerder doet aan het voorgaande geen afbreuk. De bewering van verzoeker dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer geen steun vinden in de gegevens van het administratief dossier mist voorts feitelijke grondslag.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat geen aandacht wordt besteed aan de psychiatrische zorg die hij nodig heeft. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot de vaststelling dat bepaalde medicijnen in Kosovo beschikbaar zijn, doch dat hij, met bronvermelding, ook heeft geduid dat er psychiaters in dat land zijn op wie verzoeker een beroep kan doen. Verzoeker betoogt verder dat een psychologische begeleiding in zijn land moeilijk te verkrijgen is en daarenboven niet hoogstaand kan worden genoemd. Hij schijnt hierbij uit het oog te verliezen dat hij stukken aanbracht waaruit blijkt dat in België een psychologische bijstand ook niet eenvoudig te verkrijgen is aangezien er lange wachtlijsten bestaan en dat hij, aangezien hij geen landstaal kan spreken, in België moeilijk door een psycholoog of psychiater kan worden geholpen. De Raad kan bijgevolg zelfs niet vaststellen dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief. Er blijkt ook niet dat de door verweerder aangestelde controlearts kennelijk onredelijk optrad door, ongeacht de vraag of de psychische hulp die in België kan worden verleend niet van een hoger niveau is dan deze in Kosovo, aan te geven dat er in dat land psychiaters zijn op wie een beroep kan worden gedaan. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk nergens dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van hetzelfde niveau zijn als deze in België of even gemakkelijk kunnen worden verkregen, doch slechts of er een adequate behandeling mogelijk is en de vaststelling dat aan deze vereiste is voldaan vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker brengt daarenboven stukken aan waaruit blijkt dat hoogstaande psychische hulp in Pristina kan worden verkregen en hij maakt niet aannemelijk dat hij zich niet in die stad kan vestigen.

In een derde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat niet steeds gratis medicijnen kunnen worden verkregen in Kosovo en dat hij met een uitkering niet alle medische kosten kan dragen. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft echter niet louter verwezen naar de mogelijkheid om gratis medicijnen te verkrijgen, maar heeft ook geduid dat aangezien verzoeker en zijn echtgenote niet arbeidsongeschikt zijn er ook mag worden aangenomen, dat zij, waar nodig, door middel van een inkomen uit een tewerkstelling kunnen instaan voor de betaling van bepaalde medische kosten. Door te beweren dat hij nog nooit heeft gewerkt toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te stellen dat niets toelaat te concluderen dat verzoeker en zijn echtgenote – van wie blijkt dat zij reeds werkte – niet zouden kunnen instaan voor de betaling van bepaalde medische kosten door een inkomen uit een tewerkstelling en dat de combinatie van het feit dat bepaalde zorgen gratis kunnen worden verkregen, dat er systemen van sociale bijstand bestaan en dat ook kan worden aangenomen dat een eigen inkomen kan worden verworven toelaat te besluiten dat de vereiste medische zorgen voldoende toegankelijk zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK